

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΖΥΔΙΕΝ ΝΤΕ ΤΥΡΙΚ

ΚΡΙΜΑ ΣΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΣΚΗΝΗ 1η

ΕΡΡΙΚΕΤΗ, (μόνη της εμπρός στο γραφείο της γράφει και διαβάζει συγχρόνως). — Αγαπητέ μου θεέ! Ίσίδωρε, θά 'ελμαι πολύ ευτυχής αν κατορθώσω να σε συμφιλώσω με τόν μπαμπά... 'Ελπίζω να τό καταφέρω πολύ γρήγορα... Δέχομαι, λοιπόν, ευχαρίστως τό ραντεβού που μου δρίζεις για να κανονίσουμε τ'ις λεπτομέρειες τής συναντήσεως και θά βρισκόμαι όπως μου γράφεις στό... (Διακόπτεται τό γράψιμο). 'Αλήθεια, σε ποιο μέρος; και ποιαν ώρα μου έδωσες ραντεβού ο θεός; ... Τι περίεργο! ... Πώς έρχώμαι έτσι εύκολα!... Εύτυχώς έχω τό μπλιετιάκι του στό τσαντάκι μου). (Σηκώνεται και γράφει). Περίεργο... Δέν τό βρισκόω! ... Και όμως τό πρωί πριν έρχω έξω τό ελα. Φθάνει να μή μου πεισε στό δρόμο... Έκτός αν μου έπαισε στην κάμαρή μου... Πάω να δω..

ΣΚΗΝΗ 2α

ΕΚΤΩΡ ΜΠΑΛΙΓΚΟΝΟΣ. (άπό τό βάθος στον ύπνρητέ). — Μάλιστα, πέστε τής κυρίας πως θέλω; νή την δω. Δέν με ζήσκει προσωπικά, τό όνομά μου, όμως, ως συγγραφέας εινε αρκετά γνωστόν, μου φαίνεται... (Μπαίνει στό σαλονάκι). Τι περίεργη λεγίστεία κι αυτή! 'Επίγανα αφηρημένως στην όδόν Κοπεγγάτης γάγοντας να βρω θέμα για κανένα μυθιστόρημα, όταν έξαφνα έβδα κατά γής ένα μπλιετιάκι. Σωβός, τό παιονα και διαβάζω: Τό βράζει, από την τσέπη του και διαβάζει: «Πολυαγαπημένη μου 'Ερρικέτη, θά σε περιμένω αύριο στό άμάξι μου, στη διασταύρωσι των 'Ηλυσίων Πεδίων με την όδον Σαρρών... Πρέπει να σε δω... Πρέπει με κάθε θυσία... Πρόσεξε, όμως, να μή μάθω ή πατέρας σου τίποτα... 'Υπογραφή: 'Ισίδωρος». (Με στόμφο). Θά φαντάζεσθε, βέβαια, πως αυτό τό μπλιετιάκι τώστειλαν σε χαμμά μοδιστρούλα. 'Ε, λοιπόν, όχι, ήταν σταλμένο σε μια μορφωμένη κυρία τής άριστοκρατίας, την κυρία δε Καστελμαζόν. Τι διασφορά θεέ μου, σ' αυτή την άριστοκρατία, τι διασφορά! 'Όλοι τους, άνδρες και γυναίκες, εινε διεφθαρμένο ως τό κόκκαλο! ... Εύτυχως αυτό τό μπλιετιάκι μου δίνει την ευχάρια να μελετήσω από πολύ κοντά τή γάγγραινα αυτή που λέγεται άριστοκρατία και να γράφω τό άριστούργημά μου! ... Αυτό τό μπλιετιάκι μου έπιτρέπει να μπώ στους κύκλους της και να τους ψυχολογήσω πέρα-πέρα! Και λίγο να φανώ επιδέξιος, τό μυθιστόρημά μου εινε έτοιμο κι όλας!

ΣΚΗΝΗ 3η

ΕΡΡΙΚΕΤΗ, (μπαίνοντας). Σεις, κύριε με ζητήσατε; Μου ειλαν, πως είχατε να μου κάνετε μια σπουδαία ανακοίνωση; ΕΚΤΩΡ (ύποκρινόμενος). Σπουδαιότατην, μάλιστα, κυρία μου. Είμεθα μόνοι μας; ΕΡΡΙΚΕΤΗ. — 'Όλομόναχοι. ΕΚΤΩΡ—Κανείς δέν μπορεί να μās άκούση; ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Κανείς. ΕΚΤΩΡ.—Και έχω την τιμήν να όμλω στην ίδια την κυρία δε Καστελμαζόν; ΕΡΡΙΚΕΤΗ, (μέσα της). —Θά εινε τρελλός, μου φαίνεται. Φθάνει να μην εινε επικίνδυνος (Δυνατά). Στην ίδια, κύριε. ΕΚΤΩΡ.—Τότε μπορώ να μιλήσω. Μήπως κατά τύχην, έχασατε κυρία μου, ένα μπλιετιάκι, που σας ενδιαφέρει πολύ; ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—'Α, μου έπαισε, λοιπόν, στό δρόμο, και τό βρήκατε σεις; ΕΚΤΩΡ.—Μάλιστα, κυρία μου. 'Ιδού τό. ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Σας ευχαριστώ πολύ, κύριε. Δέν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο ήμουν στενοχωρημένη που δέν μπορούσα να άπαντήσω, γιατί δέν θυμόμουν πειά την ώρα για τό ραντεβού! ΕΚΤΩΡ.—Σίς τρεις ή ώρα, κυρία... ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—'Α, τό έδιαβάσατε; ΕΚΤΩΡ.—'Αναχαριστικά, κυρία μου, για να μάθω τή διεύθυνσί σας. 'Αντελήφθην, βλέπετε, ότι έπρόκειτο για ύποθεσι που σας ενδιαφέρει εξοχιστά... ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Παραπολύ, κύριε. ΕΚΤΩΡ, (μέσα του). —Αυτό δέν εινε πειά ειλικρίνεια, εινε κυνισμός. ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Λυπούμαι μόνον που έλάβατε σεις ο ίδιος τών κόπον να... ΕΚΤΩΡ.—Σε τέτοιου είδους ύποθέσεις χροιάζεται προσοχή. Δέν ήμπορει να έμπιστευθή κανείς εύκολα σ' ένα τρίτον... Καμμά φρόν έσοποιν τα ακάνδαλα εκεί που δέν τό περιμένει κανείς! ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Εύτυχώς δέν υπάχρει φόβος ακανδάλου σ' αυτήν την περίπτωση. ΕΚΤΩΡ, (Τ'διατέρως). — Πό, πό, πό, νερόπες! Δέν την νοιάζει για τίποτε! ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—'Όσοσδήποτε έχανατε πολύ καλά κύριε. Γιατί δέν ήθελα να μάθω κανείς τίποτε πριν κανονίσω τή θεσι μου! ... ΕΚΤΩΡ, (μέσα του). —Τι άδιαντροπία

θεέ μου!...

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Δέν μου μένει, λοιπόν, κύριε, παρά να σας ευχαριστήσω άλλη μια φορά. ΕΚΤΩΡ (μέσα του). —Διάβολο! Με δώχωνε πολύ γρήγορα. Έχω βέβαια μερικά κύρια σημεία για τό μυθιστόρημά μου, που λείπουν, όμως, άκομα ή λεπτομέρειες τής περιπέτειάς... ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—'Αλήθεια, όμως, προς ποιόν έχω την τιμήν να όμλω; ΕΚΤΩΡ.—Είμαι ο κ. 'Εκτωρ Μπαλιγκόνος. ΕΡΡΙΚΕΤΗ, (έκπληκτη). —'Ο μυθιστοριογράφος; ΕΚΤΩΡ.—Μάλιστα. ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—'Α, τι ευχαρίστηση! Δέν θά φύγετε, όμως, τώρα πλέον έτσι! Πολύ ευχαρίστως θά σας κρατήσω λίγην ώρα... Καθίστε, παρακαλώ, αγαπητέ κύριε ΕΚΤΩΡ, (καθήμενος, μέσα του). —'Ωραία. Τώρα μπορώ να έλάττω στην έπιτυχία! ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Τι όρασιό επάγγελμα εινε τό δικό σας! ΕΚΤΩΡ, (με στομψισμόν). —Λέτε; ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Και τι ευχαρίστησε σας παρέχει! Τά θέματά σας τά βρασκετε παντού, στους δρόμους, στα ακόνια... ΕΚΤΩΡ.—'Ω, ναι, έχετε δίκαιον. ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—'Ετοιμάζετε τώρα κανένα νέο μυθιστόρημα! ΕΚΤΩΡ.—Μάλιστα, κυρία μου. ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Και αν δέν είμαι άδιάκριτη, ποιά εινε τό θέμα του;

ΕΚΤΩΡ, (μέσα του). —Τι διασκεδαστικό που εινε! Που να φαντασθή ή καίμενη, πως αυτή μου δίνει τώρα τό θέμα! (Δυνατά).. Είνε ή ιστορία μιας κυρίας τής άριστοκρατίας.

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Τιμάς; ΕΚΤΩΡ.—'Όχι. Τό μυθιστόρημά μου, βλέπετε, πρέπει να εινε παριμένο άπ' την άληθινή ζωή!

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—'Ω, αγαπητέ μου κύριε, είσαθε πολύ άδικος ή μάς και διαμαρτυρομαι έξ όνόματος όλων μας!

ΕΚΤΩΡ, (μέσα του). —Διαμαρτύρεται και όμως έχει ραντεβού με τόν κύριο 'Ισίδωρο στις τρεις! Τι περίεργη που εινε! 'Αλλοίμονο, ή άριστοκρατία μας έχει διαφθαρεί περισσότερο από όσο έπεριμένα!

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Μου έπιτρέπετε να συζητήσω μαζί σας;

ΕΚΤΩΡ.—Πώς όχι; (Μέσα του και με ευχαρίστηση). Τό μυθιστόρημά μου προχωρεί μά χαρά! Μιά κυρία που έχει πέσει, μιλεί για τή γυναικεία άρεσι! Τι όμορφο συγγραμκό κόλλο και έκ του φυσικού, μάλιστα!

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—'Αφού βλέπετε με άμεροληφία πως όλες τς κατευθύνσεις, δέν πρέπει να προσέχετε μόνο μερικές διεφθαρμένες άριστοκρατίδες, αυτές εινε πολύ λίγες!

ΕΚΤΩΡ.—Προσέχω σε όλες... Και να σας πω την άληθεια, δέν πταίω έγω αν κάθε φορά που προσέχω, μία την βλέπω ή... περνούη... ή έτοιμη να πέση... Πήτε, επί τέλους, ότι τυχερό δικό μου εινε να τά βλέπω τά πράγματα έτσι...

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—'Αν σας κατέβαινε, λοιπόν, ή ιδέα να μελετούσατε και μένα, τι θά βλέπατε;

ΕΚΤΩΡ.—Βλέπω από τώρα τό βιβλίο που θάγραφα. Θέλετε να σας τό διηγηθώ; Θά μου ήττε έπειτα αν είμαι άκριβής; ή όχι... (Μέσα του). Την άναγκάω έτσι να μιλήση χωρίς να θέλη!

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Σύμφωνον. Αυτό θά εινε πολύ διασκεδαστικό!

ΕΚΤΩΡ.—'Ηρώς μου, λοιπόν, εινε μια κυρία εύμορφη, χαριτωμένη, νιστεγκέ, νεωτάτη... 'Ολα βοηθούν ώς τό να την κανών ευτυχισμένη... 'Η λατρία που την περιβάλλει... ό θαυμασμός που εμπνέει... ή πολυτέλεια μέσα εις την όποιαν ζή... Μιλώ σαστά, κυρία μου;

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Προχωρείτε, παρακαλώ.

ΕΚΤΩΡ.—Εινε παντρημένη, ίσως.

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—'Η μάλλον χήρα.

ΕΚΤΩΡ.—Τόσο τό καλλίτερο.

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Γιατί;

ΕΚΤΩΡ.—Γιατί έτσι μπορώ ή άφιερώσω όλο τό πρώτο μέρος του βιβλίου μου στην ήρεμη και γαλήνια ζωή της. Δείχνω τή χήρα αυτή έτσι που ζή σύμφωνα με τά κέρια της, διαβάσει, ζωγραφίζει, παίζει μουσική, πηγαίνει ταξείδια, κάνει ευχάριστες γνωμιές... 'Όλα αυτά δυστυχώς συντελούν εις τό να εινε άσυγχρόρητη για τή πτώσι της...

ΕΡΡΙΚΕΤΗ, (ζωηρά). —Δέν ύπάρχει, όμως, χαμμά πτώσις, σας βεβαιώνω και παρακαλώ να μή πιστεύετε!

ΕΚΤΩΡ.—Συγγνώμη. Και όμως υπάχρει. Αυτό άποτελει τό δεύτερον μέρος του έργου μου, τό πλέον ενδιαφέρον. Ένας άνδρας κατώφθως ν'αγαπάη άπ'αυτή. 'Ενίκησεν τους διαστωχμούς της. Την κατέκτησε. Δηγοδύμα τότε τά ραντεβού, τους περιλάττω με τό άμάξι, τους φόβους της, τίς άγωνίες της. ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—'Αφημονείτε, όμως, τίς τού

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΣΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ

Σε μιὰ φυλακή της Μαδρίτης, τὴν «Πρότυπο Φυλακή» ὅπως τὴν λένε, ἐπὶ ἐπὶ ὀλόκληρα ἐξεδίδετο μιὰ ἐφημερίδουλα μὲ τὸν τίτλο «Φουέρτζα» ἢ ὅποια στίς ἀρχές ἔκινλοφοροῦσε μεταξύ τῶν φυλακισμένων καὶ τοῦ προσωπικοῦ τῆς φυλακῆς, ἀργότερα ὁμοῦ ἀπέκτησε συνδρομητὰς καὶ ἐκτὸς τῆς φυλακῆς.

Διευθυντὴς τῆς ἦταν ἕνας διεθνῆς ἀπατεών, ὁ ὁποῖος μιλοῦσε καὶ ἔγραφε στὴν ἐντέλεια πολλὲς γλώσσες καὶ ὁ ὁποῖος ἔγραφε ἄρθρα καὶ χρονογραφίματα γαλλικά, γερμανικά, ἀγγλικά, ἰταλικά καὶ ἰσπανικά, δίνοντας ἔτσι στὴν ἐφημερίδα— ἢ μᾶλλον στὸ περιοδικό γιατί ἐκινλοφοροῦσε κάθε 15 καὶ ἄλλοτε κάθε 20 μέρες— ἕνα διεθνή χαρακτήρα. Ἡ «Φουέρτζα» τυπωνόταν μὲ ὄραια καλλιγραφικά ψηφία πού τὰ ἐγράφε ἐπάνω σὲ μιὰ πέτρα κάποιος φυλακισμένος καλλιτέχνης χαρακτῆς, ὁ ὁποῖος κρυβόταν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμο «Καίσαρ». Ἐπάνω στὴν πέτρα αὐτὴ πού χρῆσιμευε ὡς πιεστήριο, ὁ Καίσαρ ἐγράφε ὑπονοηματικὰ τὸ κείμενον τῶν ἀρθρῶν τῶν χρονικῶν τῶν ἐιδῶσεων κ.λ.π. Ὁ διευθυντῆς, ὁ σχεδιαστὴς καὶ οἱ συντάκται τοῦ περιοδικοῦ ἕμεναν ὅλοι σὲ ἕνα μεγάλο κελί, πού οἱ ἄλλοι φυλακισμένοι τὸ ὀνομάζαν τὸ κελὶ τῶν «διανοουμένων».

Ἔννοετα ὅτι οἱ ἐκδότηι δὲν ἐβγαζαν τὴν ἐφημερίδουλα τους μόνο ἀπὸ φιλοδοξία ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ βγάλουν τὰ ἐξοδά τους. Καὶ ἐπειδὴ φτωχὰ τὸ κριώτερο ἔσοδο μιὰς ἐφημερίδος εἶνε ἡ ἀγγελίαις ὅλη ἡ τετάρτη σελὶς τῆς «Φουέρτζα» ἦταν ἀπερωμένη σὲ ἀγγελίαις. Ἡ τετάρτη σελὶς τῆς «Φουέρτζα» ἐπιληροφοροῦσε λόγου χάριν τοὺς ἐκτὸς τῆς φυλακῆς ἀναγνώστες τῆς οἱ μὲς τὴν φυλακή λειτουργοῦσε πρότυπο κafenείο πού ἔπρειαινα ὀραϊότατον καφεὶ καὶ φθινό, ὅτι ἐπίσης λειτουργοῦσαν στίς φυλακὲς διάφορα ἐργαστήρια μὲ πρῆτης τάξεως τεχνίτες, ὅτι ὑπῆρχαν ἀκόμη τέσσερα ἐνεχειροδανεστήρια. Ἐπίσης ἐδημοσιεύοντο ἀγγελίαις στίς ὁποῖες διάφορα φυλακισμένοι ζητοῦσαν νὰ πωλήσουν τὰ προϊόντα τους ἢ νὰ ἀνταλλάξουν μὲ ἄλλα τῶν ὁποῖων εἶχαν ἀνάγκη, λόγου χάριν παντόφλες μὲ καφεὶ, πίπες μὲ ἀσπάρροχου κ.λ.π.

Ἡ ἄλλες τρεῖς σελίδες τῆς ἐφημερίδος ἦταν γεμάτες ἄρθρα περὶ ἠθικῆς, χρονογραφίματα, διηγήματα, ποιήματα, ἐιδῆσεις κ.λ.π. καὶ ἄρθρα ὑπὲρ τῆς μεταρρυθμίσεως τῶν φυλακῶν ἐπὶ τὸ ἐπιφελέστερον καὶ τῆς καλλιτέρας χρησιμοποίησεως τῶν φυλακισμένων.

Κάθε τόσο ἡ «Φουέρτζα» ἐνεργοῦσε μεταξύ τῶν ἀναγνοστών τῆς καὶ ἀπὸ ἐνα δημοψήφισμα περὶ τοῦ πῶς γράφεται ἡ κάθε λέξις καὶ ποιὲς εἶνε ἡ σημασίαις τῆς.

Ἐνας τόμος τῆς μοναδικῆς στὸν κόσμο ἐφημερίδος αὐτῆς σώζεται στὸ «Ἐγκληματολογικὸ Μουσείο» τῆς Μαδρίτης.

φεις... Γιατὶ φαντάζομαι πῶς θά'χι τύψεις αὐτὴ ἡ δυστυχισμένη γυναίκα...

ΕΚΤΩΡ.—Ὁχι, δὲν ἔχει τύψεις...

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Μὰ τότε θὰ εἶνε ἐνα ἄθλιο πλάσμα... Ἐλέγαιτε, ὁμοῦ, ὅτι θὰ διηγείσθε τὴν ἱστορία μου, ἐνῶ σεις ἐξεφύγατε...

ΕΚΤΩΡ.—Συγγνώμη, δὲν ἐξέφυγα σὺν μιᾷ γραμμῇ...

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Τὶ εἶπατε, παρακαλῶ;

ΕΚΤΩΡ. (μέσα του). Τώρα εἶνε ἡ κρίσιμος στιγμῆ... Πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ! εἶνε ἀνάγκη νὰ ὁμολογήσῃ! (Δυνατὰ μὲ γλυκότητα). Μὴ θυμῶνετε, σὰς παρακαλῶ... Μπορεῖτε νὰ ἔχετε ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνη σὲ μένα... Ἐνας μυθιστοριογράφος εἶνε σὺν ἐξομολογητῆς... Ἄν ἡ ἀλήθεια σὰς τρομάζει μποροῦμε νὰ βροῦμε ἐλαφρυντικὲς περιπτώσεις...

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Μὰ δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἐλαφρυντικὲς περιπτώσεις ἐγὼ! Θέλετε νὰ γράψετε ἕνα μυθιστόρημα γιὰ μένα; Ἀκούστε, λοιπόν, τὴν ἀληθινὴ ἱστορία μου... Μιὰ χίλια κυρία κατοικεῖ τὸ πῶδι τῆς καὶ μὲ τὸν πατέρα της... Περιποιεῖται διαρκῶς τὸν πατέρα της καὶ ἀνατρέφει τὸ παιδί της. Τὴν ἡμέρα κάνει μάθημα τοῦ μικροῦ. Τὸ βράδι παίζει μετρίκι μὲ τὸ γέρο... Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἴδια κάθε μέρα...

ΕΚΤΩΡ.—Καὶ εἶπατε;

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Ἐπειτα δὲν ἔχει, σὰς βεβαιῶ!

ΕΚΤΩΡ. (δυσφορῶν).—Θέλει νὰ ποῦ κάνει τὴν τίμα, σὲ μένα ὁμοῦ, δὲν περνῶν αὐτὰ... Ἐμπρός, λοιπόν, ἄς τελειώνουμε μιὰν ὄρα γρηγορότερα... (Δυνατὰ). Μὰ πῶς θέλετε νὰ μὲ κάνετε νὰ πιστέψω, ἐγὼ πὺ ἐδιάβασα τὸ μυθιστόρημα... Καὶ ὁ Ἰσίδωρος; Τὶ δουλειὰ ἔχει ὁ Ἰσίδωρος; Καὶ τὸ ραντεβού μέσα στὸ ἀμάξι;

ΕΡΡΙΚΕΤΗ. (κασμένην στὰ γέλια).—Ἄ, τὰ ἐδιάβασατε, λοιπόν, ὅλα καὶ ἐπιστέψατε... (Πηγαινεὶ στὸ γραφείο καὶ πέρνει τὴν ἐπιστολὴ πὺ εἶχε ἀρχίσει). Ἰδοὺ τὴν τοῦ ἔγραφα τοῦ Ἰσίδωρου... Μὴ διατάξτε, διαβάστε, τὸ θέλω!

ΕΚΤΩΡ. (ἀφοῦ ἐδιάβασε κατάπληκτος).—Δὲν εἶνε δυνατὸν!

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Ἐπιστέψατε, λοιπόν, τώρα;

ΕΚΤΩΡ.—Ἄ! Ὄστε ὁ Ἰσίδωρος... εἶνε θεοῦ σας;

ΕΡΡΙΚΕΤΗ.—Ἀδελφός τοῦ πατέρα μου, φίλτατε κύριε...

ΕΚΤΩΡ. (ἔξω φρενῶν).—Ὄστε, σὺν νὰ λέμε, εἰσάστε τίμα γυναίκα;

ΕΡΡΙΚΕΤΗ. (τοῦ δίνει μὲ χαμόγελο τὸ χέρι της).—Τὸ κατὰβάρ' ἐπὶ τέλους;

ΕΚΤΩΡ. (μὲ ἀπελπίσιαν).—Κρίμα στὸ ἀριστούργημα μου!...

Ζυλιέν ντέ Τορίκ

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΤΗΜΕΝΗΣ

Ἄποψε κρῖο ἔκαμε, κρῖο καὶ τραμουτῆνα καὶ ἔχινιστήκαν τὰ βουνὰ λαχίστηκαν καὶ οἱ κόμητοι καὶ σεις περιβολάκια μου μὴ πολυπαρῆσθῆτε γιατί ἔχασα τὸν ἀγαπῶ, τὸ ψευτὴ τῆς ἀγάπης π' ὅταν μὲ φίλιε μούλεγε πάντα θὰ μὴ ἀγαπᾷ καὶ τώρα μ' ἀπαρνήθηκε σὺν καλαμὰ στὸ κάμλο ὅπου τῆς κόβουν τὴ κορφή ἢ ἡ καλαμὰ πορνεῖ. Σὲ τὶ τραπέζι κάθεται, σὺν πὺ τρώγει καὶ πίνει ποιανῆς τὰ χέρια τὸν κερνοῦν καὶ τὰ δικὰ μου τρέμουν ποιανῆς τὰ μάτια τὸν κοιτοῦν καὶ τὰ δικὰ μου κλαῖνε...

Η ΠΕΡΔΙΚΑ

Μιὰ πέρδικα κυνήθηκε σ' ἀνατολὴ καὶ δύση πῶς δὲν εὐρέθη κυνηγὸς στὰ δίχτυα νὰ τὴ βάλῃ. Τάξουσαν ἕνας κυνηγὸς μ' ἐβῆλε κακὴ γνώμη καὶ ἔστησε βόθρια στὸ γιᾶλο καὶ ξόβεργα στὰ δένδρα τὰ δίχτυα τὰ μεταξοτὰ στὲς κῆρες τὲς βροστούλες. Ἐκεῖ πὺ πήγε γιὰ νὰ πῆ, νὰ λούσῃ τὰ φτερά τῆς ἐμπλέκθηεν ἡ πέρδικα σὲ μεταξένιο δίχτυ. — Πέρδικα πὺ κυνήθηκες ἦρες τὸ κυνηγὸ σου. — Ἄσθε μὲ κυνηγῶν μου, νὰ σοῦ γλυκοκαλῆσω γιατί τὸ δίχτυ μ' ἐσφιξε μ' ἐγὼ διὰ σὺν δάμα. Τὴν πίστησεν ὁ κυνηγὸς ἢ τὴ πέρδικα πετρεῖ. Φωτὰ σὲ κόρη, κυνηγῆ, φωτὰ μ' ἄς σ' ἀσβολώσῃ ὅτ' ἀφρησε τὴ πέρδικα νὰ κελαιδιὰ σ' ἄλλους.

Π Ο Θ Ο Σ

Διηροῦν οἱ κόμητοι γιὰ νερά καὶ τὰ βουνὰ γιὰ ζινῖα καὶ τὰ γεράκια γιὰ πούλια καὶ ἐγὼ Δέσπο μ' γιὰ σένα. Σῶρε νὰ πῆς τῆς μάνας σου νὰ μὴ μὲ καταριέται τὶ θὰ τὴν κάμω πεθερὰ. τὶ θὰ τὴν κάμω μίνα στὴ κόρη τῆς τῆς δεύτερη. σ' ἐστὶ τὴ μαυρομάτα ποχεις τὸ μάτι σὺν ἐλῆα, τὰ φρούδια σὺν γαϊτανὶ πῶχεις τὰ ματοσίνοια σὺν φράγκαλο δοξάρι. Τὸ χέρι σου τὸ παχουλὸ, τ' ἄσπρο καὶ τὸ δροσάτο νὰ τῶγα γιὰ προσκέφαλο σ' ἕνα μαυροβροῦνι νὰ σὲ χορτάσω φίλημα στὰ μάτια καὶ στὰ φρούδια, χαμῆλωσε τὸ φέσι σου καὶ σηκῶσε τὰ φρούδια νὰ μὴ φωνοῦνε τὰ φίλια νὰ μὴ σὲ καταλόβουν καὶ σὲ ζηλέψουν τὰ πούλια τῆς ἀνοῖξης τ' ἀρόνια καὶ σ' ἀπεικάσῃ ὁ Βασίλης καὶ σὲ ζητήσῃ ταίρι.

Η ΒΛΑΧΑ

Θέλουν ν' ἀνθίσουν τὰ κλαδιὰ καὶ ὁ πάγος δὲν τ' ἀφίνει θέλω καὶ ἐγὼ νὰ σ' ἀρνήθῃ καὶ ὁ πόνος δὲ μ' ἀφίνει τὸ χέρι σου τὸ παχουλὸ τ' ἄσπρο καὶ τὸ δροσάτο νὰ τῶγα γιὰ προσκέφαλο τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύκτες νὰ τὸ χορτάσω φίλημα νὰ τὸ χορτάσω χάδια. Κι' ἐσὺ μοῦ φεύγεις Βλάχα μου καὶ ἐγὼ τὶ θε νὰ γίνω σὲ μιὰ σαχούλα θ' ἀνεβῶ νὰ κάθουμαι νὰ κλάγω νὰ κάμω λίμνη κλαίγοντας, νὰ βγῇ μιὰ κρῖα βροῦση ν' ἀρχοντ' ἢ ἄσπρες γιὰ νερό ν' ἀρχοντ' ἢ μαυρομάτες ν' ἀρχεται καὶ ἡ Βλαχοῦλα μου νὰ τὴν σχυνοποῖζῃ!...

(Ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ κ. Αἰμ. Πτολεμαίου)

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

Ἄφορ καθεὶς μας πέραςε μιὰ ἔξοχη ζωὴ καὶ ζεῖ μὲ τὴν ἀνάμνηση στιγμῶν ποῦχουν πεθάνει, γιὰ τὴ ναυαγισμένη μας καὶ πένθημη ψυχὴ ὁ ἔρωτάς μας τὸ ηῆροχ ἄς εἶνε τὸ λιμάνι. Τὰ χάδια μας ἂν δὲν μποροῦν τὴ μέθη νὰ μᾶς φέρνουν ἄς ἔξερουν, σγαλινὰ καὶ ἀργὰ νὰ ναυοῦζοῦν καὶ ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου ἄς σέβεται τὴ σιωπὴ, τὶς ὄρες πὺ οἱ ψυχῆς, στοχαστικὲς, στὸ παρελθὸν γυρίζουν. Ἄς εἶμαστε σὺν ἀδερφός καὶ ἀδερφὴ πὺ ζοῦνε στὸ πένθημο τὸ σπίτι τους γέροι καὶ ξεχαρμένοι καὶ πὺν κανεῖς τους τίποτα πλέον δὲν περιμένει ἡμερμ καὶ εἰδυνεῖδση τῆ ἀγάπης μας ἄς εἶνε καὶ στίς ψυχῆς μας τὶς ἡλώμες ἀγτίδες τῆς νὰ χύνῃ σὺν ἕνας φθινοπωρινὸς ἥλιος ἢ Καλωσύνη.

Κώστας Οὐράνης